

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 5-A DIN POST

(a Sf. Cuv. Maria Egipteanca)

(Prevestirea Pătimirilor.

Cererea fiilor lui Zevedeu)

(Pocăința femeii păcătoase)

SF. CUV. IOAN, UCENICUL SF.

GRIGORIE DECAPOLITUL

DUMINICA SMERENIEI ȘI A POCĂINȚEI

Evangheliile rânduite în Duminica a 5-a sunt o lumină pentru sufletul nostru în această perioadă. Până în secolul al V-lea, în Duminica a 5-a din Post nu era pomenită și Sfânta Cuvioasă Maria Egipteanca. Era o Duminică în care accentul se punea pe smerenie. De aceea, prima evangheligie ne arată cererea celor doi ucenici, Iacob și Ioan, de a sta unul de-a dreapta și altul de-a stânga Mântuitorului.

Domnul Hristos le deschide mințile ucenicilor zicând: „Fiul Omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca să slujească”. Mântuitorul răstoarnă logica lumească a stăpânirii asupra altora, prin logica sfântă a slujirii. Dacă ești mai mare într-o comunitate, trebuie să ai grijă de viața celorlalți, de mântuirea celor mulți. Domnul caută să-i învețe slujirea sfântă, smerită. Promovează o iubire smerită, care slujește.

Deci, Biserica a păstrat lecturile vechi și a adăugat pe parcurs o semnificație în plus în unele Duminici, cum a fost la Duminica Sfântului Grigorie Palama, a Sfântului Ioan Scărarul, care ne îndeamnă și mai mult la sporirea vieții duhovnicești. Ceea ce leagă cele două evanghelii de astăzi este smerenia pe care Mântuitorul o recomandă prin pilda vieții Sale, prin cuvântul Său, precum și prin smerenia femeii păcătoase care își plânge păcatele pentru a se elibera de ele.

Ridicarea sufletului din moartea păcatului se face prin smerenie și prin pocăință. Atât evanghelia de astăzi cât și pomenirea Cuvioasei Maria Egipteanca au ca scop comun îndemnul la pocăință. În mod deosebit, din evanghelia Sfântului Luca vedem că Mântuitorul, ca dumnezeiesc duhovnic, are o altă gândire decât gândirea oamenilor obișnuți. Deci Simon fariseul osândește pe această femeie păcătoasă și îl judecă indirect pe Mântuitorul Hristos, reproșându-I că nu ar cunoaște ce fel de femeie este ea. Simon cunoștea reputația negativă a femeii. Iisus Domnul cunoștea mult mai bine decât Simon. Mântuitorul cunoștea nu doar faptele rele sau păcatele femeii, ci și **sincera ei dorință de schimbare a vieții ei păcătoase, pocăința ei sinceră** pentru a se elibera de un trecut apăsător și de o conștiință încărcată de mulțimea păcatelor.

De aceea a și auzit de la Domnul: „mergi în pace, credința ta te-a mântuit”. Nu a spus „pocăința te-a mântuit”, ci „credința ta te-a mântuit”. Așadar, pocăința este valoroasă și necesară numai dacă izvorăște din credință și anume din credința că Iisus este Fiul lui Dumnezeu care poate ierta păcatele. Cinstirea adusă Mântuitorului Hristos de femeia păcătoasă este mult mai mare decât atenția acordată lui de către Simon fariseul. După ce-l învață pe Simon fariseul să fie smerit și să nu judece repede pe alții, Mântuitorul Iisus Hristos, apreciind pocăința femeii păcătoase, îi spune: „iertate sunt păcatele sale”, ceea ce a surprins pe cei prezenți, deoarece numai Dumnezeu iartă păcatele. Trebuie precizat că atunci când Mântuitorul spune despre această femeie „i s-a iertat mult acesteia pentru că a iubit mult”, el nu se referă la iubirea pătimasă a femeii păcătoase, ci la iubirea ei smerită, cu

recunoștință pentru Mântuitorul Iisus Hristos.

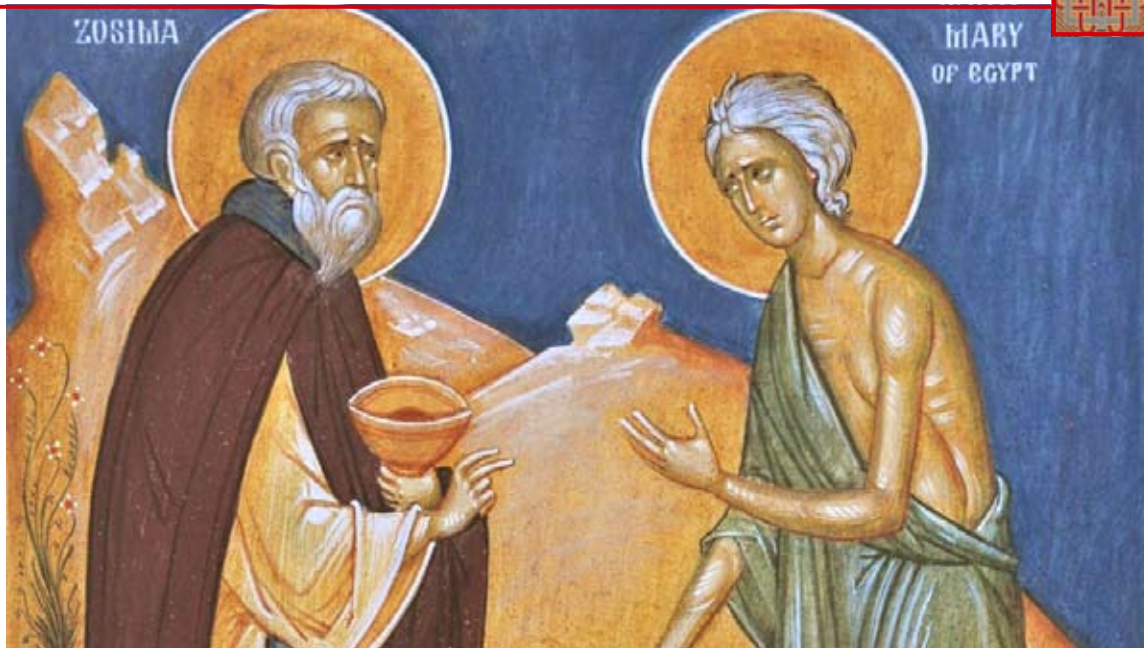
Mântuitorul Iisus Hristos ca dumnezeiesc duhovnic cunoștea omul în realitatea lui adâncă și vocația lui ultimă. Din evanghelia iertării femeii păcătoase vedem cum Mântuitorul Iisus Hristos recuperează pe cei pierduți, ridică pe cei căzuți și dăruiește iertare și demnitate celor judecați și disprețuiți de cei ce se consideră mai buni și mai dreți decât alții.

În prima evangheligie, Domnul vestește pentru a doua oară patimile sale mântuitoare, urcă la Ierusalim și-și pregătește ucenicii pentru ceea ce avea să I se întâmple. Viața Bisericii este un urcuș spre Paștile cele mântuitoare. Dumnezeu să ne ajute ca smeriți să fim lângă El în pătimirile Sale pentru noi și pentru mântuirea noastră. Amin! ❖

Părintele Dinu

SFÂNTA CUVIOASĂ MARIA EGIPTEANCA

În Duminică a cincea a Postului Mare, numită Duminică Sfintei Maria Egipteanca, Sfânta Biserică ne dă exemple de urmat doi sfinți; pe Cuvioasa Maria Egipteanca și pe Cuviosul Zosima, duhovnicul ei. Despre viața acestor sfinți ne-a scris Sfântul Sofronie, învățatul patriarh al Ierusalimului, scriitor și poet creștin care a trăit între anii 550-638.

Într-o mănăstire a Palestinei trăia un preot numit Zosima. Viețuise în mănăstire 53 de ani și ajunsese îmbunătățit în fapte bune, devenind un exemplu pentru alții. Dorind să se desăvârșească, se gândea în sine: „Ce ar trebui să mai fac pentru ca să mă desăvârșesc în cele sufletești? Vor fi undeva oameni ai lui Dumnezeu de la care să mai învăț, cu care să mă întrec în sfințenie?” Și pe când se gândea el așa, află că pe malul Iordanului este o mănăstire ai cărei călugări l-ar întrece prin faptul că, în Postul Mare, ei se duc în adâncul deșertului și cele 7 săptămâni le petrec în rugăciuni continui, mâncând verdețuri și rădăcini de ierburi.

Preotul Zosima pleacă la această mănăstire și la începutul Postului Mare merge și el în pustiu ca ceilalți călugări ai mănăstirii. Trece râul Iordan și merge prin nisipul ars de soare zile în șir, neîntâlnind pe nimeni. În a 12-a zi, vede o ființă pășind peste dâmburile de nisip la oarecare distanță de el. Să fie oare un om sau umbră? Părintele Zosima strigă speriat: „Ești om sau Duh?”. I se răspunde: „Zosima, sunt femeie păcătoasă, aruncă-mi o haină cu care să mă îmbrac pentru că de când sunt în pustie mi s-au rupt toate hainele, rămânând goală”.

Auzind că i se spune numele, fără să fi vorbit vreodată împreună, Zosima îi aruncă una din hainele sale și, după ce umbra de om s-a acoperit, încep să stea de vorbă. Se roagă împreună unul pentru altul. Iar Zosima, pe când se ruga, o vede „înălțându-se de la pământ ca de un cot”.

După rugăciune, bătrânul preot stăruie să-i spună cine este, ce caută aici și de când duce viața aceasta? „Sunt egipteanca”, răspunde ea. „De la 12 ani am părăsit părinții și timp de 17 ani am trăit

în Alexandria ducând o viață desfrânată. Văzând un grup de oameni că se îmbarcă în corabie spre a se duce la Ierusalim, de ziua Crucii, m-am suit și eu cu ei și am plecat împreună. La Ierusalim, am mers cu lumea la biserica cea mare, dar în pragul bisericii o putere nevăzută m-a oprit să intru. M-am retras în tindă, m-am odihnit și din nou am vrut să intru cu un alt grup. Din nou n-am putut să trec pragul. Nici a treia oară n-am putut să intru. Atunci mi-am dat seama că din cauza vieții mele păcătoase nu pot să intru în biserică. M-am retras într-un colț al tindei și plângând m-am rugat lui Dumnezeu cu toată puterea să-mi ierte păcatele și am făgăduit că dacă îmi va îngădui să intru în biserică și să sărut Sfânta Cruce pe care S-a răstignit Mântuitorul, voi rupe cu viața mea păcătoasă de până atunci și prin pocăință aspră îmi voi spăla păcatele. M-am dus la ușă și de astă dată puterea nevăzută care mă oprise de trei ori să intru până atunci, nu m-a împiedicat să trec pragul. Am intrat, m-am închinat și am sărutat Sfânta Cruce.

La ieșire, cineva mi-a dăruit câțiva bani cu care am cumpărat 4 pâini și am plecat îndată spre Iordan. M-am oprit la o biserică, mi-am mărturisit păcatele duhovnicului, după aceea am mâncat o bucată dintr-o pâine, iar cu restul m-am suit într-o barcă și am trecut Iordanul de cealaltă parte, intrând în pustiu în care ne aflăm acum. De 47 de ani viețuiesc în aceste părți pustii, hrănindu-mă cu puținele ierburi ce cresc pe aici. Hainele mi s-au rupt bucată cu bucată până n-a mai rămas petec pe mine.

Iată cine am fost și cine sunt. Întorcându-te la mănăstire, te rog, părinte Zosima, nu spune nimănui cele ce ști

despre mine cât timp voi fi în viață și la anul adu Sfânta Împărtășanie, căci de 47 de ani nu m-am mai împărtășit. Ne vom întâlni în Joia cea Mare pe malul celălalt al Iordanului, în dreptul locuințelor omenești.”

Trecând un an, Zosima a venit cu Sfânta Împărtășanie la locul stabilit pe malul Iordanului. După puțin timp cea așteptată a sosit. Mergea pe apa Iordanului ca pe pământ. Lucrul acesta l-a uimit pe Zosima așa de mult încât a căzut cu fața la pământ spre a o cinsti ca pe o sfântă. După împărtășanie, Zosima a fost din nou rugat să vie să se întâlnească, anul viitor, dar nu aici, ci în locul unde se întâlniseră anul trecut, în adâncul pustiului.

După un alt an, Zosima s-a dus la locul hotărât, dar nu a mai găsit-o în viață. Corpul ei zăcea neînsuflețit, iar alături era scris pe nisip: „Părinte Zosima, îngroapă, te rog, corpul smeritei Maria în acest loc și te roagă Domnului pentru mine! Am trecut la Domnul după împărtășire, la 1 aprilie”.

Îngropând-o cu evlavie, părintele Zosima se întoarce la mănăstire și spune fraților săi călugări tot ce știa despre pustnica Maria Egipteanca. Și așa, din gură în gură, istoria vieții ei a ajuns până la urechile patriarhului Sofronie, care a scris-o cum s-a păstrat până la el și cum o avem și noi astăzi.

Din viața acestei sfinte se desprind mai multe învățături, dar una dintre ele este dorința fierbinte a Mariei Egipteanca de a se împărtăși. Mai sunt două săptămâni până la Paști și pentru noi este momentul să ne împărtășim cu Sfintele Taine. Să nu amânăm Taina pocăinței, adică spovedania noastră și, mai ales în aceste vremuri, să ne întărim cu Sfânta Taină a Împărtășaniei. ❖

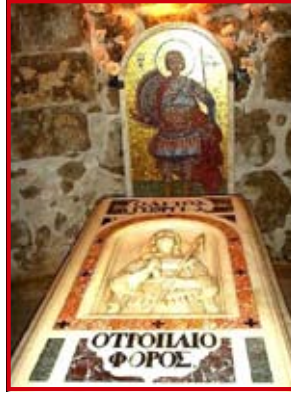

SFÂNTUL MARE MUCENIC GHEORGHE, PURTĂTORUL DE BIRUINȚĂ

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, născut în Capadocia, într-o familie creștină, a rămas fără tată din copilărie. S-a mutat cu mama sa din Capadocia în Palestina, unde aveau mai multe averi. A intrat în serviciul militar și, datorită vitejiei, prin osteneală, pricepere și destoinicie tânărul Gheorghe a ajuns conducător de armată, în garda împăratului, la vârsta de 20 de ani, după ce a trecut la Domnul și mama sa.

Până la anul 303, împăratul Dioclețian nu ia nici o măsură împotriva creștinilor, ci le îngăduie chiar celor vrednici să urce până la cele mai înalte slujbe în împărăție. Dar, după acest an, din îndemnul ginerelui său Galeriu, pe care Dioclețian l-a luat ca însoțitor la domnie, începe prigoana împotriva creștinilor. Perioada de persecuție se va încheia după decretul de la Milan, din 313, prin care Sfântul Împărat Constantin dă libertate creștinilor.

În anul 303, împăratul Dioclețian începe deci lupta împotriva creștinilor: se dărâmă lăcașuri de cult, sunt interzise adunările creștinilor, cărțile sfinte sunt arse. Cei ce refuză să aducă jertfă zeilor sunt uciși. Chiar în aceste condiții, Sfântul Gheorghe nu se ferește să-și mărturisească credința în Hristos, motiv pentru care va fi întemnițat. Supus chinurilor, cum ar fi: loviri cu sulița, tras pe roată, îngropat în var, lespezi de piatră puse pe piept, nu renunță la credința sa.

Cei prezenți la aceste suferințe, uimiți că Sfântul Gheorghe a rămas nevătămat și că a înviat un mort, renunță la credința păgână și primesc credința în Hristos. Minunea învierii celui decedat a convins-o și pe împărăteasa Alexandra, soția lui Dioclețian, să îmbrățișeze creștinismul.

Spitit cu onoruri pentru a jertfi zeilor, Sfântul Gheorghe nu acceptă lepădarea de Hristos. Este condamnat la moarte prin decapitare, în ziua de 23 aprilie 304, aceasta rămânând de atunci zi de prăznuire.

Sunt multe biserici cu hramul „Sfântul Gheorghe“, iar creștinii îi poartă numele, de asemenea și multe orașe din țară. Al treilea braț al Dunării din Deltă se numește „Brațul Sfântul Gheorghe“. Este ocrotitorul Armatei Române, a cărei zi, 23 aprilie, coincide cu sărbătorirea Sfântului.

Steagul Moldovei, trimis de Sfântul Voievod Ștefan cel Mare la Mănăstirea Zografu din Muntele Athos, are chipul Sfântului Gheorghe doborând balaurul. Era folosit de români ca o chemare a poporului la lupta creștinilor împotriva balaurului vremii, adică a păgânilor otomani. Dovadă stă și rugăciunea voievodului sfânt al Moldovei scrisă pe steagul său: „O,

luptătorule și biruitorule, mare Gheorghe, în nevoi și în nenorociri grabnic ajutor și cald sprijinitor, iar celor întristați, bucurie nespusă, primește de la noi această rugămintă a smeritului tău rob, a Domnului Io Ștefan Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domnul Țării Moldovei. Păzește-l pe el neatins în lumea aceasta și în cea de apoi, pentru rugăciunile celor ce te cinstesc pe Tine, ca să Te preamărim în veci. Amin. Și aceasta a făcut-o în anul 7008 (1500), în al 43-lea an al Domniei Sale“.

Sfântul Gheorghe este și patronul

Angliei, al Georgiei și al Moscovei. În Lituania, Sfântul Gheorghe este venerat ca protector al animalelor, iar în unele regiuni ale Spaniei ziua Sfântului se serbează cu mese bogate și cu daruri. (Foto: drapelul lui Ștefan cel Mare; mormântul Sfântului Gheorghe de la Lida, lângă Tel-Aviv; Icoana Sf. Gheorghe de la Mănăstirea Zografu - Athos) ❖

Sfaturi duhovnicești

❖ Dumnezeu îngăduie ca omul să aibă multe încercări, boli și nenorociri și alte rele de la oamenii ce ne înconjoară – calomnii, blesteme, nedreptăți. Noi trebuie să le primim pe toate răbdători, fără să ne mâhnim, ca pe niște binecuvântări.

❖ Când cineva ne tratează urât pe nedrept, trebuie să ne bucurăm și să-l privim pe cel ce s-a purtat așa ca pe un mare binefăcător, căci el face cu putință pentru noi agonisirea de comori în viața ce va să fie.

❖ Dumnezeu ne dă numeroase ocazii de a dobândi Raiul, însă noi nu primim aceste daruri, le respingem.

❖ Dați-vă inima toată lui Dumnezeu, nu lumii. Cel ce și-a dat inima lumii este un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Medicamentul cel mai bun pentru fiecare încercare a noastră este încercarea mai mare a semenilor noștri, pe care este de ajuns să o comparăm cu a noastră, pentru a ne putea da seama de marea diferență dintre ele și de marea dragoste pe care ne-a arătat-o Dumnezeu, Care ne-a îngăduit o încercare mai mică. Atunci Îi vom mulțumi, ne va dura pentru cel ce suferă mai mult și ne vom ruga din toată inima să-l ajute Dumnezeu. ❖

Cuviosul Paisie Aghioritul

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 18-24 APRILIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 21.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Sfântul Maslu
Joi 22.04	17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Slujbă de priveghere
Vineri 23.04	08 ⁰⁰ -11 ⁰⁰	†) Sf. Mare Mc. Gheorghe, purtătorul de biruință Utrenie, Sfânta Liturghie
Duminică 25.04	De la 22 ³⁰ 08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Slujbă de priveghere de toată noaptea; Dezlegarea Sărilor Duminica a 6-a din Post (a Floriilor) (†) Intrarea Domnului în Ierusalim – Utrenia, Sfânta Liturghie

SFINȚI ROMÂNI APĂRĂTORI ȘI MĂRTURISITORI AI DREPTEI CREDINȚE

Această săptămână este una din cele mai bogate săptămâni din calendarul Bisericii Ortodoxe Române, acum fiind prăznuiți mulți sfinți români, cel mai adesea mărturisitori și apărători ai credinței ortodoxe pe meleagurile românești. Ei au plătit cu viața sau exilul apărarea ortodoxiei. Să ne uităm la ei ca la niște modele de urmat, să cinstim sfințenia și lupta lor pentru apărarea dreptei credințe.

Sfinții Mucenici Pasicrat și Valentin

La 24 aprilie, se sărbătorea în cetatea Durostor (Silistra), din provincia romană Moesia Inferior, local, pătımirea celor doi frați, Sf. Mc. Pasicrat și Valentin. Sinaxarul Bisericii de Constantinopol ne relatează că aceștia erau ostași creștini din legiunea armatei romane de la Dunăre, cu sediul la Durostor, în timpul împăraților Dioclețian și Maximian Galeriu. Refuzând să jertfească idolilor, îl mărturisesc pe Hristos și în anul 298 sunt arestați și condamnați la moarte prin tăierea capului. În timp ce slujitorii duceau pe sfinți afară din cetate, la chinuri, îi însoțea mama lor, încurajându-i să fie fără de frică și să sufere chiar moartea pentru Domnul Hristos, Care a pătimit pe Cruce pentru noi. Pasicrat avea douăzeci și doi de ani, iar Valentin – treizeci.

Sfântul Ierarh Ilie Iorest, mitropolitul Transilvaniei

Sfinții Ierarhi Mărturisitori Ilie Iorest, Sava Brancovici și Iosif, ca și Simion Ștefan sunt cinstiți pentru că au apărat ortodoxia în fața influențelor calvine și catolice, pentru că au întărit unitatea românilor în jurul dreptei credințe.

Sfântul Ierarh Ilie Iorest a fost mitropolitul Transilvaniei între anii 1640 și 1643. Se cunoaște că s-a născut în jurul anului 1600, într-un sat din Transilvania, din părinți drept-credincioși. De mic ia drumul mănăstirii spre a-l urma lui Hristos, intrând în obștea Mănăstirii Putna. Aici învață și meșteșuguri, precum caligrafia și tehnica pictării icoanelor.

Pentru că a dat dovadă de o învățătură aleasă și de o viață duhovnicească înaltă, a fost ales în scaunul de mitropolit al Ardealului. Hirotonirea sa întru arhiereu va

avea loc la Târgoviște, iar apoi va fi instalat în scaunul mitropolitan din Alba Iulia. Principele Gheorghe Rakoczi îi impune difuzarea unui catehism calvin printre români.

Pentru că refuză acest lucru, este trimis în închisoare, vreme de nouă luni. După eliberare pleacă la Mănăstirea Putna, unde și trece la Domnul în 1678. Este canonizat în anul 1955, cu zi de prăznuire 24 aprilie.

Sfântul Ierarh Simion Ștefan, Mitropolit al Transilvaniei

După Sfântul Ierarh Ilie Iorest, între anii 1643 și 1656 ocupă scaunul mitropolitan de la Alba Iulia Sfântul Ierarh Simion Ștefan. Calvinii îl obligă și pe acesta să promoveze calvinismului în detrimentul credinței străbune. Va fi obligat să renunțe la 17 din cele 20 de protopopiate ale mitropoliei. I se impun mitropolitului un număr de obligații calvine, dintre care: predica să se facă numai din Sfânta Scriptură, învățământul teologic să fie după catehismul calvin, iar cultul icoanelor să fie înlăturat.

Și totuși, mitropolitul Simion Ștefan reușește, din mila lui Dumnezeu, să păstreze neîntinată credința ortodoxă și cultura românească. În anul 1648 Simion Ștefan tipărește la Alba Iulia traducerea în limba română a Noului Testament, iar în 1651 - Psaltirea.

Pleacă la Domnul în anul 1656. În ziua de 21 iulie 2011, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea mitropoliților Transilvaniei Andrei Șaguna (30 noiembrie) și Simion Ștefan (24 aprilie).

Sfântul Ierarh Sava Brancovici, mitropolitul Transilvaniei

Se numără și acest ierarh între cei care s-au luptat împotriva încercărilor de

calvinizare a Bisericii Ortodoxe din Transilvania. S-a născut în Transilvania dintr-o familie de sârbi stabilită în părțile Aradului, însă o bună perioadă a vieții sale a locuit în Țara Românească.

În 1656, după trecerea la cele veșnice a mitropolitului Simion Ștefan, protopopul din Ineu, Simeon Brancovici este ales mitropolit al Transilvaniei. Fusese călugărit la Târgoviște, cu numele de Sava.

În 1680 este arestat și întemnițat atât din motive politice, dar și pentru faptul că și-a apărat turma ortodoxă de calvinism. Stă trei ani în închisoare. Este eliberat de principele Mihail Apaffi. Suferind și în vârstă, ierarhul trece la Domnul în aprilie 1683.

Canonizat în anul 1955, este prăznuit tot la 24 aprilie.

Sfântul Ierarh Iosif Mărturisitorul din Maramureș

A fost hirotonit de către mitropolitul Dosoftei al Moldovei ca episcop de Maramureș. Sfântul Iosif Mărturisitorul s-a împotrivit încercărilor de atragere a românilor la Biserica Romano-Catolică. În 1701 este chemat la Viena și îndemnat să părăsească ortodoxia. Refuzul său categoric stârnește înverșunarea împotriva ierarhului, aducându-i-se calomnii și învinuiri nedrepte. Episcopul Iosif este chemat la Sibiu și aruncat în temniță, de unde numai insistențele clerului și credincioșilor Maramureșului îl mai scot. Dar este închis din nou în 1705, fără judecată. Se întoarce abia în 1711, încercând să recupereze scaunul episcopal. Moare însă în același an. Sfântul Iosif Mărturisitorul a fost proslăvit ca sfânt la data de 21 iulie 2011 de către Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române. Este prăznuit la 24 aprilie. ❖